

Στο κατάμεστο από πιστούς και φιλόμουςους Συριανούς ιστορικό Θέατρο «ΑΠΟΛΛΩΝ» της Ερμούπολης, παρουσιάστηκε απόψε με μεγάλη επιτυχία η καταληκτική επετειακή εκδήλωση για την συμπλήρωση 200 ετών από την ανέγερση του εμβληματικού Ιερού Ναού της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος Ερμούπόλεως, προς τιμή και μνήμη για όσους συνέβαλαν, με το αίμα και τον ιδρώτα τους, στην ανέγερση του, για όσους διακόνισσαν το Θυσιαστήριό του και τον Άμβωνα του, για όσους διδάχθηκαν το λόγο του Θεού, συμμετείχαν στα Μυστήρια της Εκκλησίας, βαπτίσθηκαν, νυμφεύθηκαν και δέχθηκαν τον τελευταίο ασπασμό σ' αυτόν.

Με την αποψινή εκδήλωση, μετά την επιτυχή συναυλία παραδοσιακής Μουσικής το καλοκαίρι, την έλευση της ιεράς Εικόνας της Χοζοβιώτισσας ανήμερα της Μεταμορφώσεως και την τιμητική εκδήλωση προς τον Διδάσκαλο του Γένους Άνθιμο Γαζή, πριν ένα περίπου μήνα, ολοκληρώθηκε ο εορτασμός της ιστορικής αυτής επετείου.

Έμπνευση του Σεβασμιοτάτου κ. Δωρόθεου Β' ήταν οι εκδηλώσεις να επιλεχθούν με στοιχεία που αντιπροσωπεύουν την Ερμούπολη, τον πολιτισμό της, με τη συναυλία της Δημοτικής Φιλαρμονικής και την δυναμική παρουσία της στο σύγχρονο κόσμο, με ομιλία του Δημάρχου Σύρου-Ερμούπολης κ. Αλεξ. Αθανασίου.

Η εκδήλωση περιελάμβανε, στο πρώτο μέρος, μία οπτική περιήγηση στην ιστορία του ναού με μουσική υπόκρουση από την Δημοτική μας Φιλαρμονική με εμβατήρια, που έχουν μεταγραφεί από την Μαέστρο Αλίσ Λαμπάρς, ειδικά για τη Φιλαρμονική Δήμου Σύρου Ερμούπολης.

Στη συνέχεια, ο Δήμαρχος Σύρου-Ερμούπολης, κ. Αλέξανδρος Αθανασίου, με την εμπνευσμένη και τεκμηριωμένη ομιλία του, «ταξίδεψε» το πολυπληθές ακροατήριο στα χρόνια της ιδρύσεως της Ερμούπολης και της ανεγέρσεως του Μητροπολιτικού της Ναού, το κείμενο της οποίας παρατίθεται αυτούσιο κατωτέρω:

«Σεβασμιώτατε, Αγαπητοί μου,

επιτρέψτε αρχικά να σας κάνω κοινωνούς της μεγάλης τιμής, που μου προσέφερε η ιστορική συγκυρία, να είμαι, με την ψήφο των συνδημοτών μου Δήμαρχος της Ερμούπολης, μιας πόλης, που με την ίδρυση και τηνπολυεπίπεδη ανάπτυξή της, σηματοδότησε την οικονομική, κοινωνική και πολιτιστική ζωή της νεώτερης Ελλάδος, διεκδικώντας πολλές “πρωτιές”, όπως η ίδρυση σ' αυτήν του πρώτου πρώτου οργανωμένου Νοσηλευτικού Ιδρύματος, το 1825, που οι ρίζες τουανιχνεύονται στα προσκτίσματα του Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως, όσο ακόμα μαινόταν ο πόλεμος της Ανεξαρτησίας του Γένους μας, του πρώτου Γυμνασίου, το 1833, του πρώτου Υποκαταστήματος της Εθνικής Τράπεζας το 1844, του πρώτου Ναυπηγείου, του ΝΕΩΡΙΟΥ, το 1861, του πρώτου στην Ελλάδα μνημείου του Άγνωστου Στρατιώτη, με απόφαση του ΔήμουΕρμούπολης το 1858, του πρώτου εργατικού Σωματίου το 1879, το οποίο, μάλιστα, τον ίδιο χρόνο κήρυξε την πρώτη απεργία στην Ελλάδα....

Στο σημείο αυτό, καταθέτουμε τη συμμαρτυρία τῆςμεγάλης Συριανῆς ποιήτριας Ρίτας Μπούμη-Παπαῖ:

«Ἡ γέννηση τῆς Ἐρμούπολης, ἡ ἐκρηκτική τῆς ἀνάπτυξη στά ταραγμένα ἐπαναστατημένα χρόνια, ἡ ἀκμή τῆς, ἡ διεθνῆς λάμψη τῆς, ἀλλά καὶ ἡ τεράστια συμβολή τῆς στὸν Ἀγῶνα, ἀποτελεῖ τό δεύτερο, μετά τῆ νίκη, θαῦμα τῆς Ἑλληνικῆς Ἐπανάστασης. Τό θαῦμααὐτό συντελέστηκε ἀπό καταδιωκόμενους Ἕλληνες, πού

κατέφευγαν στίς ἄξενες ἀκτές τοῦ νησιοῦ μας, ρακένδυτοι, πεινασμένοι καί τρομαγμένοι ἀπό τίς σφαγές, τούς διωγμούς, τόν ἐξανδραποδισμό καί τή φρίκη. Μόνοι τους αὐτοί οἱ ἄνθρωποι, ἀβοήθητοι, ἐγκαταλειμμένοι, παλεύοντας πρὸς ἄπειρα ἐμπόδια καὶ ἀντιξοότητες, ἀνάστησαν στό κέντρο τοῦ Αἰγαίου, μιά πόλη μεγάλη, πολυάνθρωπη, ὀργανωμένη, αὐτοδιοικούμενη δημοκρατικά, σφύζουσα ἀποοικονομική καί κοινωνική δραστηριότητα, ἡ ὁποία δέν ἐβοήθησε μόνο τὴν Ἐπανάσταση νὰ σταθεῖ, ἀλλὰ ἀποτέλεσε καί τὸ μοναδικό ἐμπορικό της λιμάνι....

....Στό λιμάνι τῆς Ἐρμούπολης ἔμπαιναν καί ἔβγαιναν χιλιάδες σκάφη τὸ χρόνο, φορτωμένα σιτάρι γιὰ νὰ διοχετευθεῖ στους τόπους, πού ὄριζαν οἱ ἐπαναστατικές ἀρχές. Καί ὄχι μόνο σιτάρι... Ἀλλὰ καί μπαρούτη καί πολεμοφόδια καί ἄλλα ἀναγκαῖα. Μπορεῖ ἡ Σύρα νὰ μὴ ἔστειλε τέκνα τῆς στά πεδία τῶν μαχῶν, ὅμως δέχθηκε τούς πληγωμένους τοῦ Ἀγῶνα στό πρῶτο Ἑλληνικό Νοσοκομεῖο, πού ἵδρυσε ἡ πλούσια καὶ ἐμποροκρατούμενη Ἐρμούπολη. Δέχτηκε τὰ ὄρφανά του στά Ὀρφανοτροφεῖα τῆς καί στά Σχολεῖα τῆς. Τὰ δίδαξε τέχνη στά ἐργαστήριά τῆς. Καί τὰ ταμεῖα τῆς δέν τσιγκουνεύτηκαν σέ χρηματικά ποσά, ἐράνους. Ἔτσι, πού σύντομα νὰ γίνει ἡ Ἐρμούπολη ἡ μόνη ἐντόπια πηγή ἀντλησης ἐσόδων γιὰ τόν Ἀγῶνα. Ἡ τροφοδότρια σέχρῃμα. Ἡ προμηθεύτρια καί ἡ ἀνανεώτρια τοῦ πολεμικοῦ στόλου τῆς Ἐπανάστασεως. Ἀκόμα καί τὸ κέντρο τῆς πληροφοριοδότησῆς τῆς. Ὁ τόπος, τέλος, ὅπου πρωτοεφαρμόζονταν οἱ θεσμοὶ καί ὁ τρόπος ζωῆς μιᾶς Εὐρωπαϊκῆς κοινωνίας, Διοίκηση, Δικαιοσύνη, Παιδεία, Κοινωνική Πρόνοια, Ὑγειονομία, Πολιτιστικά Ἰδρύματα, Ἐμπόριο, Ναυτιλία, Βιομηχανία, Ναυπηγική, Ἐργατικές Συντεχνίες, ὀργάνωση καί δύναμη, πού ἐπέτρεπαν στήν Ἐρμούπολη ἐπιβάλλουσα γνώμη στά διάφορα σοβαρά γεγονότα τοῦ Ἀγῶνα.»

Ταυτόχρονα, θεωρῶ σπάνιο καί το προνόμιο, πού μου ἐπεφύλαξε ἡ ἱστορία, ἡ θητεία μου νὰ συμπέσει με Επετεῖους, ὅπως αὐτὴ των 200 χρόνων ἀπὸ τὴν ἀνέγερση τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ, τῆς Μεταμορφώσεως, τὴν ὁποία ἀξιοχρέως τίμησε ἡ ἱερά μας Μητρόπολη, ὑπὸ τὴν ἐμπνευση καί τὴν καθοδήγηση τοῦ Σεβασμιωτάτου Ποιμενάρχου μας κ. Δωροθέου Β΄, τὸν ὁποῖο συγχαίρω ἀλλὰ καί ευχαριστῶ, πού μου ἀνέθεσε νὰ ἐκφωνήσω τὴν καταληκτικὴ ἐπετειακὴ ομιλία των ἐκδηλώσεων. Θεωρῶ ιδιαίτερα εὐστοχη αὐτὴ τὴν τιμητικὴ ἀνάθεση, διότι ἀποτελεῖ ἀναγνώριση τοῦ ρόλου πού ἀνέλαβε καί με ἐπιτυχία ἐπιτέλεσε ἡ Τοπικὴ Αὐτοδιοίκηση, δια των τότε ὀργάνων τῆς, σὴν ἀνέγερση τοῦ Μητροπολιτικοῦ μας Ναοῦ.

Σεβασμιώτατε, ἐκλεκτό ἀκροατήριον, γνωρίζουμε ὅλοι τὴν ἀρρηκτὴ σύνδεση ναοῦ καί κοινότητος, πού χαρακτηρίζει τὴν Ἑλληνικὴ παράδοση, ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων.

Ἦδη, ἀπὸ τα ἀρχαῖα χρόνια πυρήνας μιᾶς κοινότητος, κώμης ἢ καί πόλης ἦταν τὸ ἱερό καί στα χριστιανικά χρόνια ὁ Ναός, ὁ ὁποῖος ἀποτελοῦσε κέντρο ὄχι μόνο τῆς θρησκευτικῆς, ἀλλὰ καί τῆς ἐθνικῆς, πολιτικῆς, κοινωνικῆς, οικονομικῆς καί πολιτιστικῆς ζωῆς.

Αποτελεῖ παγιωμένη συνήθεια σὴν Ἑλληνικὴ ἱστορία, πρῶτα νὰ κτίζεται Ναός καί ἔπειτα, γύρω του, νὰ ἀναπτύσσεται ἡ πόλη.

Τὴν ἐντοπίζουμε σὴν ἵδρυση των ἀποικιών, τὴν παρατηροῦμε σὴν Ἀρχαία Αθήνα, πού δομήθηκε με κέντρο τὸ ἱερό τῆς Ἀκρόπολης, σὴν Κωνσταντινούπολη, ἡ ὁποία ἔπαψε νὰ εἶναι Βυζάντιον, ἀπὸ τότε πού κτίσθηκε ἡ Ἀγία Σοφία, τὴν ἀνιχνεύουμε σὸ θεσμό των Κοινοτήτων τῆς Τουρκοκρατίας, ἀλλὰ καί σὴν μετανάστευση των Ἑλλήνων τα νεώτερα χρόνια, καθὼς, ὅπου ἐγκαθίσταντο Ἕλληνες, πρῶτο μέλλημάτους ἦταν ἡ ἀνέγερση Ναοῦ.

Το σημειώνουμε και στην περίπτωση της προσφυγούπολης Ερμούπολης:

Την πολυαιώνια ελληνική παράδοση ακολουθώντας οι πρόσφυγες, τήρησαν το από Θεού άρχεσθε!

Το βιοτικό επίπεδο των ντόπιων κατοίκων της Σύρου, κατά την περίοδο της Ελληνικής Επανάστασης, ήδη είχε βελτιωθεί. Στο λιμάνι υπήρχε μια αξιόλογη εμπορική κίνηση και συριανά πλοιάρια ήδη ταξίδευαν με τακτικά δρομολόγια στα λιμάνια της Ιταλίας, της Μαύρης Θάλασσας και της Αιγύπτου.

Οι πρόσφυγες κατέφυγαν αρχικά στον οικισμό της Άνω Σύρου φιλοξενούμενοι ή έναντι «χαμηλού μισθίου». Τις χρονιές 1821-1823 οι χιλιάδες πρόσφυγες στο λιμάνι στεγάστηκαν σε καλύβες και παράγκες, χωρίς καμία αίσθηση μονιμότητας στο νησί. Η εγκατάσταση σε προσχώσεις του λιμανιού αποφασίζεται από τους πρόσφυγες από ανάγκη, αλλά πολύ σύντομα σε αυτές τις προσχώσεις των πρώτων οικιστών ξεφυτρώνει μια μικρή πόλη.

Η περιοχή αυτή, όπου αργότερα αναπτύχθηκε η Ερμούπολη, ουσιαστικά δεσμεύτηκε από την ελληνική κυβέρνηση, χαρακτηριζόμενη ως εθνική. Έτσι τέθηκαν οι βάσεις για την αλματώδη ανάπτυξη του εμπορίου και τη δημιουργία της Ερμούπολης τη διετία 1824-1826, καθιστώντας τη Σύρο κέντρο του διεθνούς εμπορίου.

Οι ξεριζωμένοι επέλεξαν να παραμείνουν σε ένα νησί που παρείχε ασφάλεια και ένα ραγδαία αναπτυσσόμενο λιμάνι που προσέλκυσε πλήθος Ελλήνων και ξένων εμπόρων. Σίγουρα πολλοί πρόσφυγες, κυρίως Χιώτες μεγαλύτερης ηλικίας, ξαναγύρισαν στην πατρίδα τους. Όμως ως επί το πλείστον παρέμειναν στη Σύρο οι νέοι σε ηλικία, ορεξάτοι για δουλειά και αποφασισμένοι να πάρουν ρίσκα. Δεν είχαν να χάσουν και πολλά. Αντιθέτως, εάν πετύχαιναν, είχαν πολλά να κερδίσουν. Αυτοί οι νέοι σε ηλικία πρόσφυγες αγκαλιάστηκαν με τους Συριανούς και παρά τις δυσκολίες δημιούργησαν ένα θαύμα.

Κι έτσι γεννήθηκε η Ερμούπολη, γέννημα μόχθου κι επιμονής, η μοναδική πόλη που ιδρύθηκε από το μηδέν κατά τη διάρκεια του ξεσηκωμού του Γένους, η οποία υπήρξε αντίστοιχο του Χρυσού Αιώνα της Αρχαιότητας για τον 19ο αιώνα της νεότερης Ελλάδας.

Όμως πρωταρχικό μέλημα των πρώτων της πόλης μας οικιστών υπήρξε - πριν καν την πόλη και τα σπίτια τους χτίσουν, αλλά και το εμπόριο ξεκινήσουν - να θεμελιώσουν Ιερό, γιατί όλοι αυτοί, που κατά χιλιάδες είχαν καταφθάσει εδώ "ήσθάνθησαν άπαραίτητον την ανάγκη τοῦ ναοῦ, ἵνα δέωνται τοῦ Ὑψίστου καὶ ὡς ἄνθρωποι πολυπαθεῖς καὶ ὡς Ἕλληνες περιμένοντες τήν ἀνάστασιν τοῦ ἀγωνιζομένου Ἑλληνισμοῦ"

«Τώρα ἡ ἀνάγκη καὶ ὁ πολλαπλασιασμός τῶν ἐνταῦθα Ὁρθοδόξων Χριστιανῶν, ὑπερηύξησε τὴν πρόκαιρὸν προθυμίαν των καὶ οὕτω συνελθόντες μίᾳ τῶν ἡμερῶν εἰς τό Ἐπαρχεῖον τοῦτο, μᾶς ἐπαρρησίασαν ἀναφορὰν, τῆς ὁποίας ἴσον σᾶς περικλείομεν, ζητοῦντες τὴν ἄδειαν νὰ κατορθωθῇ αὐτό τό τόσον ἀναγκαῖον καί ἱερὸν ἔργον, ἡμεῖς ὅμως μὴ δυνάμενοι ἀμέσως νὰ συγχωρήσωμεν τοῦτο, ἀγκαλᾷ καὶ ἱερὸν ἔργον, ἐστοχάσθημεν κατὰ χρέος, νὰ ἀναχθῶμεν περὶ τούτου, εἰς τὴν ἐκλαμπρότητά σας, παρ' ἧς περιμένομεν, ὅσον τάχος, τὴν ὑμετέραν Σεβαστὴν περὶ τούτου διαταγὴν, ἵνα πράξωμεν τὰ δέοντα.

Αὐτὰ μέ ἐνθουσιασμό ἔγραφε ὁ Ἐπαρχος Μυκόνου καὶ Σύρας Αλέξανδρος Αξιώτης πρὸς τό Ἐκτελεστικὸ Σώμα τῆς προσωρινῆς Διοικήσεως τῆς Ἑλλάδος.

Τό Ὑπουργεῖο τῶν Ἑσωτερικῶν, μέ Ὑπουργό τό Γρηγόριο Δικαῖο, τό γνωστὸ μας "Παπαφλέσσα", ἀποδεχόμενο τὰ ὅσα ὁ Ἐπαρχος Σύρας στό ἔγγραφό του ζητεῖ -

γνωρίζοντας ίσως τίς αντιξοότητες κάτω απ' τίς όποιες αυτός εργάζεται - και θέλοντας νά τόν διευκολύνει, εισηγείται μέ λόγια ιδιαίτερα θερμά πρός τό Έκτελεστικό Σώμα, προκειμένου νά δοθεῖ ἡ ἄδεια γιά τήν ἀνέγερση τοῦ Ναοῦ μας.

Στό εἰσηγητικό του ἔγγραφο μέ ἡμερομηνία 25-2-1824, ὁ Γρηγόριος Δικαῖος ἀναφέρει χαρακτηριστικά πώς: "...συμφέρει νά ἐκπληρωθῇ ἡ αἴτησις τῶν κατοίκων τῆς νήσου ταύ- της, διότι ἐκεῖ εἶναι ἔλλειψις Ναῶν καί διότι πρέπει ἡ Διοίκησις νά εὐχαριστήσῃ τούς κατοίκους αὐτούς, οἵτινες ἄλλοτε ὑπέφερον πολλά.....

Το ὄνειρο των προσφύγων γίνεται πραγματικότητα.

Ένας αυτόχθονας Ορθόδοξος γέροντας δώρισε το οικόπεδο προκειμένου να κτισθεῖ ο Ναός. Ήταν ο πιστός Φραγκούλης Καπουράλης. Είναι ο πρώτος μεγάλος Δωρητής και Ευεργέτης αυτής της Εκκλησίας.

Όπως χαρακτηριστικά σημειώνει ο Έπαρχος Αξιώτης, «εφίλοτίμησα προσέτι τὸν σεβάσμιον γέροντα να αφήσῃ ἐκ τῶν ἑξακοσίων γροσίων της αγοραπωλησίας του οικοπέδου τα τριακόσια, χάριν συνδρομῆς διὰ τὸν οἰκοδομηθησόμενον Ναόν.

Τῇ ἐπαύριον προσκαλέσας εἰς τὸ Ἐπαρχεῖον διαφόρους τῶν ἐνταῦθα εὐρισκομένων ἐμπόρων, δεκαπέντε ὡς ἔγγιστα τὸν ἀριθμόν, ἀνήγγει λα πρὸς αὐτούς το γεγονός, τοῖς ἐπαρουσίασα δὲ ἀμέσως καί ἔγγραφον, ὡς εἶδος προκηρύξεως, τοῦ μέλλοντος ἐγερθῆναι ἱεροῦ κτιρίου, εἰς τὸ ὅποιον καί ἔδωκα ὁ ἴδιος τὸ ὄνομα

τῆς Μεταμορφώσεως καί παρεκάλεσα αὐτούς, δίδων το πρῶτον παράδειγμα, να σημειώσουν ἀμέσως ἐπὶ τοῦ ιδίου την χρηματικὴν συνδρομὴν του ἑκάστος. Τοῦτο καί παραχρῆμα ἐγένετο, συναχθέντων εὐθύς περίπου τῶν γροσίων ὀκτὼ χιλιάδων, ὥστε καί τῇ αὐτῇ ὥρᾳ διώρισαν διμελῆ ἐπιτροπὴν ἐπὶ τῆς οἰκοδομῆς, τὸν τε ἐν μακαρίᾳ τῇ λήξει κύριον Νικόλαον Ταρμποχτζήν καί τὸν κύριον Νικόλαον Φωκά...". Ἔτσι ἐνεργούσαν τότε, ἐκλεκτό ἀκροατήριον, οἱ τοπικοὶ ἀρχόντες καὶ οἱ δημότες γιὰ το κοινὸ καλὸ!

Και κάτω απ'αυτές τις συνθήκες ἐγένετο ἡ θεμελίωση μίας Εκκλησίας ξεχωριστῆς, μεγαλοπρεπούς, που θα συγκέντρωνε στὰ σπλάχνα της τοὺς νέους κατοίκους τοῦ νησιού, που ἤθελαν ἡ Εκκλησία νὰ εἶναι κοντὰ τοὺς ὥστε νὰ καταφεύγουν κάθε στιγμή που μπορούσαν γιὰ νὰ προσευχηθοῦν, νὰ παρηγορηθοῦν καὶ νὰ ζητήσουν τὴν «ἐξ ὑψους βοήθειαν καὶ δύναμιν».

Και ὑψωσαν γρήγορα καὶ αποφασιστικά τὸν καλλίμορφο αὐτὸ Ναὸ τοῦ Σωτήρος Χριστοῦ, σύμβολο της σωτηρίας τοὺς, ἀλλὰ καὶ της ατομικῆς καὶ συλλογικῆς τοὺς μεταμορφώσεως, ὁ ὁποῖος κατέστη πνευματικὸ καὶ κοινωνικὸ καὶ πολιτιστικὸ κέντρο της νέας πόλης!

Εδὼ ἀκούστηκαν οἱ φωτισμένοι λόγοι των δασκάλων τοῦ Γένους, τοῦ Γαζή, τοῦ Κωνσταντά, τοῦ Βάμβα.

Εδὼ σ' αὐτὴ τὴν ευρύχωρη βοτσαλοπλουμισμένη αὐλὴ ἀναβίωσε ἡ ἀρχαία Εκκλησία τοῦ Δήμου καὶ ἐδὼ, τὸ 1826, ἀντήχησε καὶ καταγράφηκε γιὰ πρώτη φορὰ τὸ ὄνομα «Ερμούπολις», που ὁ Λουκάς Ράλλης πρότεινε καὶ οἱ κάτοικοι με ἰαχές ἀπεδέχθησαν καὶ ἔδωσαν στὴν πόλη, που με τὰ ἴδια τοὺς τὰ χέρια ἔχτισαν.

Μπροστὰ στο μεγάλο πρεπο, περίτεχνο καὶ χρυσοσκάλιστο τέμπλο της ψάλθηκαν τὰ νικητήρια των ἱερῶν αγώνων της Φυλῆς μας.

Στὰ μαρμαρόχτιστα κελλιά της, που εἶναι χτισμένα γύρω, σ' ἓνα πρόχειρο νοσοκομεῖο, τὸ πρῶτο της νεώτερης Ελλάδος, βρήκαν περίθαλψη «πληγωμένοι καπεταναῖοι, λαβωμένα παλικάρια, κτυπημένοι μπουρλοτιέρηδες», των ὁποίων οἱ πληγές ὑπὸ τὸν ἴσκιο τοῦ Ναοῦ στέγνωσαν καὶ τὰ τραύματα ἐπούλωθησαν, ἀνέστιοι

και πένητες βρήκαν καταφύγιο και ο Διδάσκαλος του Γένους Άνθιμος Γαζής, πάμπτωχος την 28η Νοεμβρίου 1828 απέθανε.

Το 1829 ο Μητροπολιτικός μας Ναός μετεβλήθη σε εκλογικό κέντρο, για τις πρώτες Βουλευτικές εκλογές, που προκηρύχθηκαν από τον Καποδίστρια, που, όμως, εν μέσω διαφωνιών και πρωτοφανούς εξάρσεως παθών, ματαιώθηκαν.

Από τον Άμβωνα του κοινοποιούνταν στους πολίτες νόμοι και αποφάσεις των Κυβερνήσεων.

Στον νάρθηκά του υπεδέχθησαν οι Ερμούπολιτες 3 φορές τον Ιωάννη Καποδίστρια και 7 φορές τον βασιλέα Όθωνα.

Στις 6 Απριλίου 1833 τελέστηκε μεγαλοπρεπές μνημόσυνο του Αδαμάντιου Κοραή με τη συμμετοχή όλων των πολιτών.

Κάτω από τους θόλους του επτά Μητροπολίτες Σύρου επευφημήθησαν 'Άξιοι Ποιμένες του λαού, του ίδιου λαού, που θα τους προέπεμπε αργότερα με βουβό πόνο στην αιωνιότητα, οι αοίδιμοι Δωρόθεος Στέκας, Φιλάρετος Ιωαννίδης, Αθανασιος Λεβεντόπουλος, Μεθόδιος Παπαναστασόπουλος, Αλέξανδρος Λυκούργος, Δανιήλ Κοντούδης και Άνθιμος Κομνηνός.

'Ηδη ο Μητροπολιτικός μας Ναός, Σεβασμιώτατε, εισέρχεται στην τρίτη εκατονταετία, υπό την πεπνημένη Αρχιερατεία Σας και την ανύστακτη μέριμνα των πατέρων Εμμανουήλ Συρίγου και Αντώνιου Βελούδιου, οι οποίοι έχουν ταυτίσει τη ζωή τους μ' αυτόν.

Στα νέα δεδομένα, που οι πολυποίκιλες εξελίξεις και ραγδαίες αλλαγές δημιουργούν, συνεχίζει την ιστορική του πορεία, φωτεινό και από παράδειγμα, ότι των Ελλήνων οι Κοινότητες, με ομόνοια και συνεργασία, φτιάχνουν άλλο γαλαξία! Καλά Χριστούγεννα!»

Το δεύτερο μέρος της συναυλίας περιέλαβε κομμάτια, που συνέδεαν γνωστά κλασσικά θέματα με χριστουγεννιάτικες μελωδίες, σε μεταγραφή, τα περισσότερα, της Μαέστρου κας Αλίσ Λαμπάρς.

Μετά την ολοκλήρωση της συναυλίας, που καταχειροκροτήθηκε ενθουσιωδώς από τους ακροατές, ο Σεβασμιώτατος κ. Δωρόθεος Β', αφού αναφέρθηκε στην πρωτεύουσα θέση που κατέχει η Σύρος και η Ερμούπολη στο Αρχιπέλαγος του Αιγαίου και στην δισαιώνια πνευματική προσφορά του Μητροπολιτικού Ναού της Μεταμορφώσεως, ευχαρίστησε τον Ιερό Κλήρο, το Δήμαρχο Σύρου-Ερμούπολης κ. Αλεξ. Αθανασίου, τον οποίο και ενθέρμως συνεχάρη για την εντυπωσιακή, όπως είπε, ομιλία του, τους Αντιδημάρχους και Δημοτικούς Συμβούλους, τον Εισαγγελέα Εφετών Αιγαίου, τον Διοικητή της 6ης Περιφέρειας Λ.Σ., τους Αξιωματικούς της ΕΛ.ΑΣ. τους Προέδρους τοπικών φορέων και συλλόγων και τους προσελθόντες ακροατές, για την παρουσία τους.

Ευχαρίστησε, ωσαύτως, και συνεχάρη εγκαρδίως τον Αρχιερατικό Επίτροπο Σύρου, Πρωτοπρ. Φλαβιανό Αλμπέσκου, ο οποίος ανέλαβε όλο το βάρος της έμπνευσης, της διοργάνωσης και της άρτιας παρουσίασης της Εκδηλώσεως.

Τέλος συνεχάρη με θερμούς λόγους την Μαέστρο κα Αλίσ Λαμπάρς και τα Μέλη της Δημοτικής Φιλαρμονικής, για την καθόλου προσφορά τους στα πολιτιστικά δρώμενα της Σύρου και την αποψινή μουσική πανδαισία και απένειμε, τιμής ένεκεν, στη Φιλαρμονική του Δήμου Σύρου- Ερμούπολης τον αναμνηστικό Σταυρό των 200 ετών του Μητροπολιτικού Ναού, ευχόμενος σε όλους για τα Χριστούγεννα.